

Kağıt Kalemi

Bühtne - Sanat - Edebiyat

Murat ASLAN
YAKİN

Bir ışık huzmesi billur
Fluluktan kurtulması bir fotoğrafın
Seker hali değil bu ayıklık
Tam olması bir dairede bir noktanın
Hayatıyla verdiği cevap Ömer Muhtarın

Usluca ağaran tan
Bir sütundan bir örtünün sıyrılması
Arşimet'in evrekaşı evrekaşı
Al sana kesif bir farkındalık
Firavunu iplemeyen bir büyücü itminanı

Şengül GÜRCAN
BİR YER

Şu ana kadar nerede olduğunu bilene pek rastlamadım. Adını söylediğimde Doğu Anadolu ya da Karadeniz bölgelerinde olduğu sanılıyor.

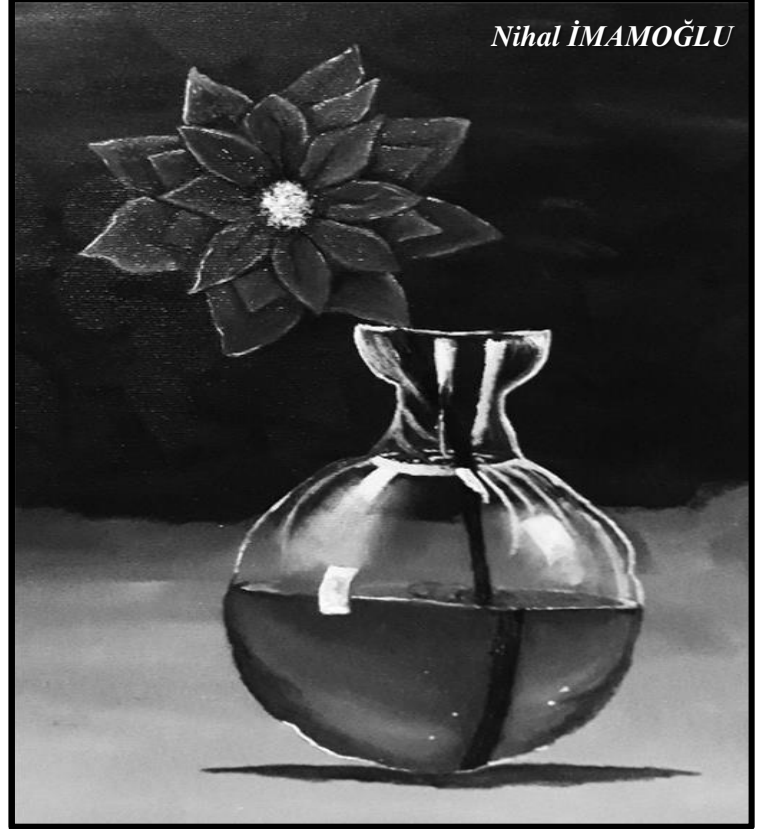
Afyonkarahisar'dan İzmir'e doğru yolculuk yapıyorsanız mecburen buradan geçeceksiniz. Yolunuzun hemen üzerinde bir yer. Biraz nefes almak isterseniz burada durmak doğru bir seçim olacaktır çünkü çok kalabalık değildir bu şirin şehir. Kısa sürede gezebileceğiniz ana caddesi yorgunluğunuzu bir nebze alacaktır. Cadde üzerindeki kafelerde çayınızı, kahvenizi yudumlayabilir, isterseniz bir kase sıcak tarhana çorbasıyla anın tadını çıkarabilirsiniz. Tarhana çorbası bu yörenin en meşhur lezzetlerindedir. Her evde sonbaharda, özel olarak tarhana yapılır. Şöyle ki tarhanasız kış hazırlığı da olmaz tarhanasız ev de.

Bu küçük şehirde yaşamak da çok kolaydır. Hava kirliliği, kalabalık ve gürültü yoktur. Ulaşım sıkıntısı da çekmezsiniz. Birçok yere yürüyerek gitmeniz mümkündür. En önemlisi de doğayı doyasıya keşfedebilirsiniz burada. Clandras Köprüsü, Taşyaran Vadisi, Ulubey Kanyonları şehrin hem tarihi hem de doğal güzelliğiyle ünlü yerleridir. Huzurpark Mesire Alanı'nda temiz havayı içinize çekerek güzel bir piknik yapabilirsiniz. Atapark ise, özellikle son yıllarda artan, halk oyunları gösterileri, konserler, yöresel ürünlerin tanıtımı gibi aktiviteleriyle şehrin kalbidir.

Bu şehre her gidişinizde farklı bir yönünü görebilir, burayı yeniden keşfedebilirsiniz çünkü günden güne gelişmektedir. Bu özelliğiyle köylerden ve ilçelerden göç almakta ve birçok insana iş imkanı sağlamaktadır.

Evet, Ege bölgesinin İç Batı Anadolu bölümünde yer alan 'Uşak' ilinden bahsediyorum. Yolunuz düşerse bu güzel şehri gezip görmenizi tavsiye ederim. Geri dönerken de bir 'Uşak Battaniyesi' alıp sevdiklerinize hediye edebilirsiniz.

Nihal İMAMOĞLU

Levent KARABULUT
HAYALLERİMİZİN
PEŞİNDEN KOŞMAK

Her zaman hayal kurarız ve hayal kurmak birçok insanı mutlu eder. Zaten buluşlar da hayallerle başlar. Jules Verne aya gidileceğini ve deniz altında bir aracın gidebileceğini hayal etmiş ve kitaplarına bu hayalleriyle ilgili kitaplar yazmıştır. Günümüzde ise aya gidilmekte ve denizaltı denilen araçlar kullanılmaktadır. Yani hayaller gerçek olmuştur. Yine insanların bir şekilde uçağı hayal edilmiş ve günümüzde uçan araçlar icat edilmiş ve bu araçlar kullanılmaktadır. Bir öğrencim ise şöyle bir hayal kurmuştu:

-Ben zaman makinesini bulacağım. Bu zaman makinesini sadece ülkemde tanıtacağım. 1000 yıl geçmişe gruplar halinde gideceğiz. Geçmişte yaşayan atalarımıza şu anki teknoloji ve bilimi getireceğim. Biz Türkler 1000 yıl önce günümüzdeki teknoloji ve bilime sahip olacağız. Türkiye dünyada bir numara süper güç olacak. Tarihte yaptığımız hataları atalarımıza söyleyeceğiz. Yani öğretmenim, zaman makinesi bulan dünyaya hakim olacak. Onu da ben bulacağım için Türkiye, tüm dünyaya hakim olacak.

Gerçekten öğrencimin hayalinden çok etkilendim. Ben de dedim ki: "Oğlum bu hayalin peşinden koş ve bu hayal niçin gerçek olmasın ki?"

Ferhat KARADAYI AYILAR VE MAYMUNLAR

Çok eski yıllarda dünyanın bir köşesinde ayıların ve maymunların yaşadığı, kralları aslan olan yemyeşil ağaçlarla kaplı, berrak suları, tertemiz havası olan bir orman varmış. Bu ormanda hayvanlar mutlu mutlu yaşarlarmış. Hayvanlar çevreyi kirletmemek için çok dikkat ederlermiş. Kirleten hayvanları da uyarırlar ve mutlu mutlu yaşarlarmış.

Günler günleri kovalamış, yıllar yılları kovalamış, aslan kral yaşlanmış ve ölmüş. Ormanda yaşayan hayvanlar kendi aralarında kral seçmek için günlerce, hatta yıllarca uğraşmışlar. Kralı seçememişler. Ormanın güçlü olan hayvanları ayılar yönetimi ele almışlar. Ayıların yönetiminde orman kirlenmeye, eski güzelliğini ve temizliğini kaybetmeye başlamış.

Ayılar her gittikleri yeri kirletiyorlar, piknik ve mesire alanlarına tüm atıklarını bırakıyorlar. Maymunlar ise ayıların bıraktığı atıkları temizleyerek, ormanı kurtarmaya eski haline döndürmeye çalışıyorlar.

Ben bu filmi torunuma anlattım. Torunum merakla beni dinlemişti. Ben her sabah düzenli bir şekilde mahallemizde bulunan mesire alanın çevresindeki yürüyüş parkurunda yürümeye gidiyordum. Bir gün sabah erkenden uyanan torunum, dedeciğim beni de götürür müsün diye yalvardı. Ben de torunumu alarak yürüyüş parkuruna gittim. Bir de ne göreyim? Mesire alanının akşamdan kalma çöp ve atıklarla kirlenmiş olduğunu gördük. Torunum bana sordu:

-Dedeciğim bunları ayılar mı kirletti?

Ben de, "Ayılar kirletti." dedim.

Torunum :

-Dedeciğim maymunlar burayı temizlemek için ne zaman gelecekler ?

Ben:

-Maymunlar birazdan gelecekler.

Torunum:

-Ben burada bekleyip maymunları görmek istiyorum.

Bu sırada alanı temizlemeye gelen belediye işçilerini gören torunum, dedeciğim maymunlar bunlar mı diye sordu. Ben bunu torunuma anlatamadım. Gelin hep beraber bu olayı anlatmaya çalışalım. Acaba nasıl anlatırız?

Muzaffer EROĞLU KIRMIZI KAYIK İLE BALIK

Zamanın birinde çok uzak diyarlarda kayıkların mutluluk içerisinde yaşadığı hoş mu hoş, güzel bir liman varmış. Bu limanda kayıklar balıkçılar tarafından balık avlanmak için ve limana gelen misafirler olursa onlara güzel bir seyahat imkanı yaratmak için kullanılırlarmış. Limanın en yaşlı balıkçılarından birisi olan İdris amcanın kayığı da kendisi gibi baya yaşlı imiş. Kayığı artık ne balık avlamakta ne de seyahat için kullanılır halde imiş. İdris amca bu kayığı kullanmak yerine emekli etmeye karar vermiş. Bu duruma Kırmızı Kayık çok üzülmüş. Diğer kayıklar tarafından da çok sevilen Kırmızı Kayık kendinin artık sevilmediğini ve yalnız kalacağı için çok üzüleceğinin farkında olduğu için oldukça üzgünmüş.

Kırmızı Kayık'ın bu durumuna üzülen diğer kayıklar Kırmızı Kayık'a moral vermek için: Üzülme, hem sen ne seyahate çıkacaksın ne de balık avlanmaya. Bizler gibi yorulmayacaksın da gibi laflar söyleyerek Kırmızı Kayık'ı bir nevi rahatlatmaya ve onun üzülmeye engel olmaya çalışıyorlarmış. Tabi Kırmızı Kayık bu söylenenlere hiç kulak asmamış aksine kendisine yaşlı muamelesi yapıldığını anladığı için iyice içine kapanmış.

Bir gün bütün kayıklar balık avlanmaya çıktıklarında limana şirin mi şirin bir Kırmızı Balık yaklaşmış.

Kırmızı Balık: Hayırlar ola Kayık Amca neyin var senin böyle? Çok üzgün görünüyorsun.

Kırmızı Kayık: Ben üzülmeiyim de kim üzülün. Baksana halime kocaman limanda yalnız başıma kaldım. Artık kimse benimle ne seyahate çıkıyor ne de balık avlamaya. Artık çok yaşlandım sanırım.

Kırmızı Balık: Buna mı üzülyyorsun Kayık Amca. Ben bu koskoca denizde tek başıma kalalı o kadar uzun süre oldu ki. Hem ben de yalnızım sen de ikimiz arkadaş olabiliriz.

Bunu duyan Kırmızı Kayık'ın yüzünde çok büyük bir mutluluk olmuş ve her gün belirli saatlerde Kırmızı Balık limana gelerek arkadaşlıklarını gün geçtikçe daha da pekiştirmişler.

Kırmızı Kayık'ın Kırmızı Balık ile arkadaşlığını gören diğer kayıklar Kırmızı Kayık'ın bu arkadaşlıklarını çok kıskanmışlar. Kırmızı Balık ile arkadaş olmayı onlarda çok istemişler ama Kırmızı Balık diğer kayıkları gördüğünde onlardan hep kaçmış ve diğer kayıkların onu avlayacağını düşünmüşler. Bir gün diğer kayıklar yaşlı Kırmızı Kayık'a sormuşlar. "Bizden Kırmızı Balık her seferinden neden kaçıyor?"

Kırmızı Kayık: Çünkü sizden korkuyor. Sizin, onu avlayacağınızı düşünüyor da ondan.

Diğer kayıklar bu lafın üzerinde oldukça üzülmüşler. Ve ertesi gün onlar da bu duruma sitem ederek balık avına çıkmaktan vazgeçmişler. Hem yaşlı Kırmızı Kayık'ı yalnız da bırakmamış olacakları için oldukça mutlu olmuşlar. Kırmızı Balık aradan birkaç gün geçtikten sonra diğer kayıkların da avlanmak için gitmediklerini görünce diğer kayıklarla da arkadaşlık kurmuş. Böylece uzun yıllar boyunca kayıklar ve balıklar denizde mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Türkan YILDIRIM BİZİ YORAN

Bizi yoran geceler değil, gündüzler.

Doğan güneş, açan çiçek, şu dağ, taş..

Yaşamaya karşı duyulan bu arsız telaş.

Hayaller değil bizi yoran gerçekler.

Kırılan kalpler, unutulmuş yeminler,

Kahrolası bencil yürekler, geçici hevesler,

Veda edemeden verilen son nefesler

Hüzünler değil aslında bizi yoran sevinçler,

Ardından akan göz yaşları, yalan sözler,

Hep yeniden yeniden umut etmek,

Ölmek değil bizi yoran ölüp ölüp dirilmek..

Şengül GÜRCAN **AKLIMDA KALAN**

"Baba ,bana cirit boyala." O gün kim bilir kaç kez söylemiştim bunu. Cirit ,söğüt ağacından yapılan bir çeşit süslü değnekti. Söğüt ağacının kabuğu kolay soyulduğu için cirit yapımına çok elverişliydi. İnce bir söğüt dalı alınır ara ara soyulurdu. Böylece yeşil ve beyaz şeritlerden oluşan değişik bir oyun aracı çıkardı ortaya. Beyaz şeritler ,isterseniz, değişik otlardan elde edilen boylarla süslenirdi.

Babam, o gün çok dalgındı. Sol elini yanağına dayamıştı. Hep yere bakıyordu . Bazen de elini yanağından çekip altında gezdiriyordu. Beni duymuyordu. O nedenle tekrar seslendim: "Baba ,bana cirit boyala."

O zamanlar yedi - sekiz yaşlarındaydım. Babamla sabahın ilk aydınlığında davarlarımızı önümüze katıp ormana doğru yol alırdık. Küçük yemyeşil bir köyümüz vardı. Temel geçim kaynağımız tarım ve hayvancılıktı . Köydeki arazilerin çoğu tarla olduğu için hayvanlarımızı ormandaki meralarda otlatırdık. Bunun için de erkenden yola çıkmak gerekiyordu.

Annem ,babam ve ben mutlu bir aileydik. Köy meydanında iki katlı bir evimiz vardı. Alt katta ahırımız, samanlığımız; üst katta ise geniş bir salonumuz ve üç odamız vardı. Köy meydanı ,köyün kalbinin attığı yer. Köye gelen satıcılar, önemli konuklar ve daha pek çok insan ,bu meydana toplanırdı. Düğün alayları buradan geçer ,cenazeler bu meydana uğurlanırdı. Burada bir kalabalığın olması önemli bir şeyin habercisiydi.

Babaannem çok misafirperverdi. Babamla annem de çalışkan ,güler yüzlü insanlardı. Köye dışardan gelenlere bir şey ikram etmek geleneklerimizde vardı .Sofralar hazırlanır, misafirler çağırılırdı .Bu yapılmazsa en azından çay ya da su ikram edilirdi. O yıllarda ben de çok mutlu bir çocuktum. Henüz bir kardeşim olmadığı için el üstünde tutulurdum. Bu nedenle babaanneme istediğim bir şeyi yaptırıncaya kadar uğraşırdım. Babaannemin şefkatini ,bana yürekten sarılışını ve anlattığı masalları hiç unutmam. Annem ve babam da babaannemden farklı değildi. Bana hiç kıyamazlardı .

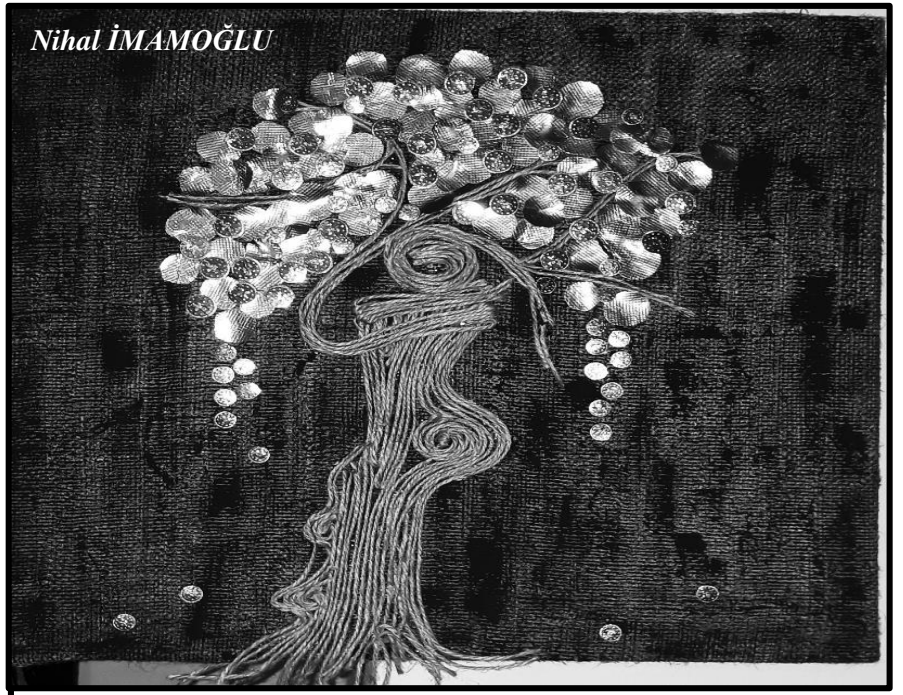
"Baba ,bana ..."derken irkildi babam. Sanki çok derin bir uykudan uyanmıştı. Sözümü bitirmeme fırsat vermeden 'Oğlum ,ben köye gidiyorum ; bugün geri gelmezsem hayvanlarımızı sür gel köye ,akşam karanlığına kalma.' diye tembihledi. 'Ama baba bana cirit....' dedim. 'Ben senin ciritlerini giderken yapıp Akçaoluk çeşmesinin yanındaki çalılardan arasına bırakacağım ,köye gelirken oradan alırsın.' dedi ve 'Akşam karanlığına kalma.' diye tekrarladı .

Babam gittikten sonra ne kadar yalnız kaldım bilmiyorum. Hayvanlar, karşıdaki çayırdaki otuyor ben de taşlarla, ağaç dallarıyla oynuyordum. Başımı kaldırdığımda havanın kararmaya başladığını fark ettim. Birden ayağa kalktım ve hayvanları toplayarak yola düştüm. Akçaoluk çeşmesinin yanından değneklerimi aldım, sevinçli bir şekilde köyün yolunu tuttum.

Köy meydanı çok kalabalıktı. Bütün köy oraya toplanmıştı sanki. Yaşlılar ve kadınlar ağlıyor ,ben de dahil, çocuklar da anlamsız gözlerle olanı biteni anlamaya çalışıyorlardı. Bir yandan da 'Vatan sağ olsun!' nidaları yükseliyordu. Kalabalığın içinden biri bana seslendi. Babaannemdi. Ne olduğunu sorduğumda köyden çok sayıda erkeğin vatan uğruna savaşmaya gittiğini söyledi. Sesi hem titriyor hem de gururla çıkıyordu. Yarın gideceklerdi.

Herkes kucaklaştı, helalleşti. Babam ve diğerleri dualarla gönderildi. O kalabalığın Çanakkale Savaşı'na giden gençlerden oluştuğunu çok sonra anladım. O günden bugüne içimde bir yerlerde 'Baba, bana cirit boyala.' diyen bir çocuğun naif sesi ve babamın bir daha göremediğim güzel yüzü kaldı.

Nihal İMAMOĞLU

Gönül CAN **CANSU'NUN ANISINA...**

Cansu'm. İsmi gibi canımız olan Cansu'muz.

Duru güzelliğiyle, kendine has gülümsemesiyle, başarılarıyla, arkadaşlarına güzel örnek olmasıyla kısa sürede gönlümüzde taht kuran Cansu'muz...

Aradan yıllar geçse de seni hiç unutmadık, unutmayacağız. Zaman her şeyin ilacıdır derler. Zamanla yaşanan acılar unutulur belki; ama kişiler kalır anlarıyla akıllarda.

Evet; zaman geçer, hayat geçer, insanlar gelir geçer; ama akıllarda kalan insanların yaptıkları, yaşattıkları, geride bıraktıkları izlerdir. Sen her davranışınla örnek oldun herkese. Yıllar su gibi akıp geçse de sen bizim her zaman kalbimizde anlarımızda yaşayacaksın. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla yapmış olduğun 'Kahraman Türk Kadınları' konulu tablon halen okulumuzun duvarında asılı. Sen bizleri bırakıp gitmiş de olsan tablona her baktığımızda seni hatırlıyor ve sevgiyle anıyoruz.

İyi ki benim öğrencim olmuştun Cansu, iyi ki seni tanıma fırsatı bulmuşum. Seni hiç unutmayacak ve daima gönülden sevecek olan öğretmenin.

Fatih KARAKÜTÜK **DÜNYA**

Dünya soluklandığım bir han
Kabullenmez ki bu dünyevi can
Gafletle geçmiş ömrüne yan
Yalansın be zalim dünya

Yanlış doğru gösterdin bana
Nasıl da inandık heyhat sana
Ölüm zor geliyor bu tatlı cana
Yalansın be zalim dünya

Gece gündüz çalıştın durdun
Hep olsun diye evin, barkın, yurdun
Ahireti unuttun hep kudurdun
Yalansın be zalim dünya

Görmedin mazlumunu, duymadın çıkardığı ahı
Ölmem zannediyordu kendini İran şahı
Düşünmedin ki gideceğin alemi ervahı
Yalansın be zalim dünya

Mal mülk peşinde gezdik hep
Ne hikmet bir türlü doymuyor cep
Elden gidiyor haya ve edep
Yalansın be zalim dünya

Cennet BAYRAKAL SEVMENİN BENCESİ

Ruh ikliminin bahar mevsimini yaşamasıdır.

Titreyen ellerimin gözyaşlarımı mürekkep edip yine seni yazması seni okumasıdır.

Yüreğimdaki aşk çiçeğinin tomurcuk açmasıdır.

Aşk ateşiyle yanan yüreğin sevda nehrinde serinlemesidir.

Aşk kuyusuna düşen gönlün senin güneşinle aydınlanmasıdır.

Derin bir nefes alıp kendimi senin hayaline bırakmaktır.

Baharın aşk dolu yaprağıdır.

Seni sol yanıma koyup senin sol yanın olmaktır.

Özlem ateşinde yüreğimin demlenmesidir.

Kurak bir toprağa yağmur yağdığında toprağın hararetinden dumanların yükselmesidir.

Söndürmek istedikçe sönmeyen ateştir.

Bedenimin hasret ateşinde ısınmasıdır.

Sevgi dolu bakışlarının ruhumu dinlendirmesidir.

Ruhumun aşkın gözyaşlarıyla sırılsıklam oluşudur.

Suları kabaran iki nehrin aynı denize akmasıdır.

Sevdanın yüreğimde ilmek ilmek oluşudur.

Ve sevmenin bencesi sabır ülkesinden menzili sen olan mutluluk diyarına yolculuktur.

Zübeyde ÖZALP NASIL BİR GENÇLİK?

Gençlik devresi; insan hayatının en hassas, en mühim devresidir. Hz. Peygamber bu devrenin önemini hadisi şerifinde şu şekilde anlatılır: “ Kıyamet günü arşın gölgesinde gölgelenecek yedi sınıftan birisi de Allah’a ibadet ederek büyüyen gençtir.”

Rasullullah (s.a) ilim, cesaret ve takva yönünden birbiriyle yarışır hale gelen genç sahabelere güvenerek onlara büyük sorumluluklar vermiştir

Mus’ab b. Umeyr Mekke’nin en zengin ailelerinden birinin çocuğuydu, gıpta ile bakılan bir gençti. 16 yaşında Müslüman olan bu genci Hz. Peygamber Medine’ye İslam’ın ilk muallimi olarak gönderdi. Mus’ab, Uhud’da şehit olduğunda üzerindeki elbiseyle başını örttüklerinde ayakları, ayakları örtüldüğünde başı açık kalmaktaydı.

Peygamber Efendimizin emriyle başı örtülmüş ayaklarına bir parça ot konulmuştu. Mus’ab b. Umeyr sahip olduğu bütün dünya nimetlerini Allah yolunda elinin tersiyle itebilen ahlak timsali bir gençti.

Cafer b. Ebu Talib Müslüman olduğunda 20 yaşındaydı. Habeşistan’a hicret eden grubun başkanlığını yapmıştı. Mute savaşında İslam sancağını müdafaa ederken iki kolu da kesilerek şehit olmuştu.

Hz. Peygamber yüce Allah’ın Cafer’in kesilen iki koluna karşılık iki kanat ihsan ettiğini ve onlarla cennete uçtuğunu haber vermişti. Cafer b. Ebu Talib cesareti ile simgeleşmiş bir gençti.

Hz. Aişe dini ilimleri bizzat Rasullullah’tan öğrenerek en çok hadis rivayet eden sahabelerden biri olmuştu.

Peygamber Efendimizin odasında vefat ettiği Hz. Aişe, bütün dini, ahlaki meziyetleri kendisinde toplamış ilmi ve ameli ile rehber olmuş bir gençti.

Hz. Ali Müslüman olduğunda daha 9 yaşındaydı. Ve o “Çocuklarınızı kendi çağınızın şartlarına göre değil gelecek çağın şartlarına göre yetiştirin.” diyen bir gençti.

Hz. Muhammed (s.a) Mekke’yi fethettiğinde 20 yaşındaki Attab b. Esed’i vali olarak tayin edecek, 18 yaşındaki Üsame b. Zeyd’i Hz. Ömer ve Hz. Ebubekir’in de içinde bulunduğu yüz bin kişilik bir orduya komutan seçecek kadar gençlere itimadı tam olan bir peygamberdi.

Tarihimize yön veren şahsiyetlere baktığımızda karşımıza gönüllüleri fethetmeyi amaç edinmiş gençler çıkıyor. Söğüt’te temeli atılan altı yüz yıllık bir tarih diliminde üç kıtada hüküm sürecek Osmanlı devletinin kurucusu Osman Bey, Kayı boyunun başına geçtiğinde 23 yaşındaydı. Fatih Sultan Mehmet 23 yaşında Peygamber Efendimizin övgüsüne mazhar olan bir komutan olarak Orta Çağ’ı kapatıp yeni çağ’ı açan cihan hükümdarı olmuştu. Türk hakimiyetinin doruk noktasına ulaştığı devrin padişahı Kanuni tahta çıktığında 25 yaşındaydı.

Peki, İstiklal Savaşında mücadele verenler nasıl bir gençlikti? Çanakkale şehitlerimizin yaşlarına baktığımızda çoğunluğunun 18 yaş civarı olduğunu görüyoruz. Mehmet Akif inancı tam olan bu Türk gençliğine şöyle seslenir:

“Asım’ın nesli... Diyordum ya nesilmiş gerçek;
İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.”

Üstad Necip Fazıl da Allah rızasını amaç edinmiş gençliği şöyle ifade eder:

“Kim var, diye seslenince sağına soluna bakmadan fert fert ben varım!” cevabını veren; benim olmadığım yerde, kimse yoktur diyebilen bir gençlik.

Kainattaki bütün soruların kendisinde cevap bulduğu Kur’an-ı Kerim “Nasıl bir gençlik?” sorusuna en güzel cevabı veriyor. Bir gençlik ki Hz. İbrahim gibi kendi döneminin putlarından arınan ve geçici şeylerin peşinden gitmeyen bir gençlik... Bir gençlik ki Hz. Meryem gibi iffetiyle âbideleşen bir gençlik... Bir gençlik ki Hz. Yusuf gibi Rabbinin rızasını, nefesine ve şeytani duygulara hakim kılabilecek bir gençlik... Bir gençlik ki” İlahi maksadım sensin, senin rızanı talep ediyorum.” diyen bir gençlik...

İsmail BİLALOĞLU **BİR HAZİN** **AYRILIK HİKAYESİ**

Hicrinden geceler yatabilmirem,
Bu fikri başımdan atabilmirem,
Neyleyim ki seni tapabilmirem.

Ayrılık ayrılık aman ayrılık,
Her bir dertten olar yaman ayrılık.

Uzundur hicrinden gara geceler,
Bilmirem men gedim hara geceler,
Vurub dur galbime yara geceler.

Ayrılık ayrılık aman ayrılık,
Her bir dertten olar yaman ayrılık.

Bu muhteşem şarkıyı
bilmeyenimiz, dinlemeyenimiz
yoktur. Peki; altmış bir sene önce
bestelenmesine rağmen hala dillerden
düşmeyen bu güzel eserin hikayesi,
konusu nedir? Bu bir aşk şiiri midir?
Bahsedilen ayrılık, hangi ayrılıktır,
sevgiliden, yardan ayrılık mıdır?

Ayrılık şiiri Azerbaycanlı Şair
Ferhat İbrahimi tarafından yazılmış,
yine Azerbaycanlı meşhur sanatçı Ali
Selimi tarafından 1957 yılında
bestelenmiştir. Ali Selimi'nin bir
başka meşhur eseri de, bir dönem
ülkemizde dillerden düşmeyen " Size
Selam Getirmişem" türküsüdür.

Can Azerbaycan ve Kafkaslar
1800'lü yılların başında Rusya ve
İran' ın hakimiyet mücadelesine
sahne olmuş, hakimiyet
mücadelesinden Ruslar galip
çıkmıştır. Bu yıllarda Azerbaycan' da
hanlıklar dönemi yaşanmaktadır.
Ruslar 1806 yılında Revan, Nahçıvan,
Gence, Karabağ, Şeki, Şirvan, Bakü,
Kuba hanlıklarını ele geçirdi. Rusya
ve İran arasında yapılan savaşı İran'
ın kaybetmesi üzerine, Karabağ'ın
Gülistan bölgesinde 12 Ekim 1813
tarihinde Gülistan antlaşması
imzalandı. Bu antlaşmaya göre; Talış,
Şirvan, Kuba, Bakü, Derbent, Gence,
Karabağ ve Şeki Hanlıkları Ruslara
bırakıldı. Ancak 1826 yılında İran,
kaybettiği toprakları geri almak için
tekrar

harekete geçtiyse de başarılı olamadı.
Ruslar hızla ilerleyerek Tebriz ve
Erdebil' i ele geçirdi. Bunun üzerine
İran bir kez daha Ruslarla anlaşmaya
mecbur kaldı. 9 Şubat 1828 tarihinde
Tebriz' in Güneyinde bulunan Meyan
şehri yakınlarında ki Türkmençay
kasabasında antlaşma imzalanmıştır.
Türkmençay Antlaşması ile
Azerbaycan Devletinin kaderi
belirlenmiş, ne yazık ki kaderi çizilen
Azerbaycan Türklerine hiçbir söz
hakkı verilmemiştir. Türkmençay
Antlaşması ile Azerbaycan; Bugün
İran sınırları içerisinde yer alan
Güney Azerbaycan ve o dönem Rusya
tarafından işgal edilen ve 1991 yılında
bağımsızlığını kazanan Kuzey
Azerbaycan olmak üzere ikiye
bölünmüştür.

Türkmençay Antlaşmasının diğer
bir önemli tarafı ise; bugünkü
Ermenistan Devletinin temellerinin
atılmış olmasıdır. Antlaşmaya konan
bir madde ile Güney Azerbaycan
bölgesinde, İran sınırları içerisinde
kalan Ermenilerden faydalanmak
isteyen Ruslar, Ermenileri, işgali
altındaki Kuzey Azerbaycan'a
yerleşmeye davet etmiştir. Bunun
üzerine İran ve Osmanlı topraklarında
yaşayan Ermeniler yoğun şekilde
Kuzey Azerbaycan bölgesine göç
ederek yerleşmişlerdir. Revan
(Erivan) ve Nahçıvan' da Türk nüfusu
fazla iken göçlerle birlikte demografik
yapı Ermeniler lehine değişmiştir. 20.
Yüzyılın başına kadar süren bu
göçlerle yaklaşık 1 milyon 300 bin
Ermeni göç ettirilerek Azerbaycan
topraklarına yerleştirilmiştir.
Ermenilerin göç ettiği bölgelerde
yaşayan Türklerde, Güney
Azerbaycan ve Osmanlı topraklarına
göç etmek zorunda kalmıştır.
Neticede Ruslar tarafından
Ermenistan Devleti kurularak Türk
Dünyasının kalbine bir hançer gibi
saplanmış, Azerbaycan ve Orta Asya

Türkleri ile Türkiye'nin arasına bir set çekilmiştir.

Bugün bağımsız Azerbaycan'ın yüzölçümü, 86.600
km², nüfusu ise 10 milyon civarındadır. Buna karşın,
yüzölçümü yaklaşık 286.000 km² olan Güney
Azerbaycan' da 30 milyondan fazla Azerbaycan
Türkü yaşamaktadır. Güney Azerbaycan' da; Tebriz,
Erdebil, Urmiye, Hamedan, Bicar, Razgan gibi önemli
Türk şehirleri bulunmaktadır. Öte yandan Azerbaycan
topraklarının yaklaşık yüzde yirmisine denk gelen
Dağlık Karabağ bölgesi Rusların desteği ile, binlerce
soydaşımız katledilerek işgal edilmiştir. Buna rağmen
Dağlık Karabağ bölgesi tüm dünya devletleri
tarafından Azerbaycan toprağı olarak tanınmaktadır.

Söz yazarı Güney, Bestecisi ise Kuzey
Azerbaycanlıdır. Ferhat İbrahimi, şiiri yazarak
okuması için Ali Selimi' ye vermiştir. Ali Selimi,
uzun zamandır Azerbaycan'ın ayrılığını anlatmak için
aradığı şiiri sonunda bulmuştur. Şiir aslında üç kıtadır.
Ancak İran ve Rusya'nın Azerbaycan Türkleri
üzerindeki işgal ve baskıları nedeniyle şarkının
üçüncü kıtası söylenememiş, iki kıta olarak söylenip,
meşhur olmuştur. Pek bilinmeyen, söylenmeyen
üçüncü kıtası ise şu şekildedir:

İllerdir uzağa marham elimden,
Bülbülem düşmüşem ayrı gülümden,
Zor ile ayırıp şirin dilimden.

Ayrılık, ayrılık aman ayrılık,
Her bir dertten olar yaman ayrılık...

Azadlık meydanında Bağımsız Azerbaycan'ı
haykıran Ayrılık, elbet gün gelecek Tebriz
meydanlarından da tüm Dünyaya Bütün Azerbaycan' ı
haykıracaktır.

Geçmişten geleceğe Azerbaycan Türklerinin en
büyük ülkülerinden biri "Bütöv Azerbaycan", yani
Kuzey ve Güney Azerbaycan'ın birleşerek "Bütün
Azerbaycan" olması ülküsüdür. Türk Dünyasının eşsiz
liderlerinden, 22 Ağustos 2000 tarihinde vefat eden,
bağımsız Azerbaycan Cumhuriyetinin
2.Cumhurbaşkanı Ebulfez Elçibey'in de en büyük
Kızıl Elması, "Bütöv Azerbaycan" ülküsü idi. Hatta
Rahmetli Elçibey' e göre Dünya Türklüğünün merkezi
Tebriz idi. Halkına, Tebriz özgürleşene kadar, sakalını
kesmeyeceğine dair söz vermişti ve bu sözünü de
tutarak sakalını hiç kesmeden vefat etti.

İşte; bu muhteşem eserde bahsedilen ayrılık
Azerbaycan Türklerinin ayrılığıdır.

Tayfun ÖZTÜRK

Şimdi türkü söylemenin tam zamanıdır
Akşamlar güneşi kovdular mı gökyüzünden
Hasretini gömersin ayın yüzüne
Yıldızlar eşlik ederler sana, türkünün nakaratlarına
Bir sen bir de onlar baş başa
Bilirler yârinin adını sen daha duymamışken
Sen daha O'nu bilmezken
O başka aşklara sevdalanıp
Yıldızlardan türkü sözlerini ezberlerken
Yıldızlar da o yar için yazılmış türkülerini
Dinlediler
Hem de senden önce
Tanık oldular ilk sevdasına
Ama şükret sen sonuncusun
Türküler artık senin adına
Şimdi sanadır özlemler
Geceleri yalnızlığımın ikinci ortağı
Çınarın dibine oturursun
Mırıldanırsın sevdanı sessizce
Utanırsın bu halinden
Kimseler görsün istemezsin seni
Böyle sevdalı
Delicedir yüreğin
Türkünü söylemek istersin
Bağıra çağıra yıldızlardan koronu alıp yanına
Çınar sunar sana yapraklarından ezgisini
Yıldızlar ritim tutar türküne
Ama
Ay kıskanç
Ay fesat
Ay haindir
Hasret nedir bilmez
Asalakça yaşar gökyüzünde
Güneşten aldığı kadar verir ancak ışığı
Sakin ha daha fazlasını bekleme
Hep aynı yüzünü görürsün onun
Ya öteki yüzü?
Neler vardır acaba?
Neler saklıyordur alınının arkasında?
Bütün kötülöklere şahittir o
Bütün karanlıklarını tanır gecenin
Kirlenmiştir,
Suç ortağıdır sırttan vurmaların
Alınlara sıkılan kurşunları
Hele yar
Hele can
Aydan nefret eder oldum
Yıldızlar cana can
Sese ses veririrken.

İhsan TUNÇ
ELBETTE

Bekle beni,
Geleceğim elbette!

Beni bırakıp gittiğin o yerde bekle!
Yaralarını sarıp kimseye göstermeden,
Canım yanıyormuş gibi,
Güleceğim elbette!

Bir gün diyorum; eğer ölmemişsem,
Bir bir yıkılan hayallerimle,
Hesapsızca harcanan yıllarımı,
Sayacağım elbette...

Kırılan kalbimi geçmişe gömüp,
Bin bir umutla her zamanki gibi,
Tek başıma yazdığım mutlu sonu,
Sileceğim elbette!

Kabul etmek zor ama bilirsin sen de,
Yılmadan yürüdüğüm o yolların,
Bir gün sonu geldiğinde,
Yaktığın canımı Azrail'e
Vereceğim elbette!

Sedanur YILDIRIMKAYA
RUHUN KAVGASI

Biraz zorlasam çıkacak
Pandora kutusunda saklı kalan ruhum
Unutulmuş kırmızının turuncuya çalımı sıradan siyaha şehirlerde
Kitap manzaralı pencerelerden sızıyor renkler
Yabancılaşmamak üzere selam olsun
Canavar mı insan mı bu ruh
Gözlerim açıkken uyuyor
Gözlerim kapalıyken uyanıyorum
Kendini yeni keşfetmiş bir varlık
Keşfedilemediğini keşfeden bir öz

Araf da titreyen bedeniyle aklı on karış havada
Abartmayın on karışı gezinen iki ayaklılar
Olmadı ruhumun iki ayağı hiçbir zaman
Varoluşun hegemonyası
Kim anlar bu zavallı, biricik özü

Bililir ya
Karanlık olmadan aydınlık olmaz

Her şey insan ve ruhu için
İnsanın içindeki benler
Paralel bir evrende ve barış içinde
İki evren el ele
Az bir zaman kalacak
Olursa barış içinde

Dilek GÜLMEN
YALNIZLIK

Bir şehir yalnızlığı var içimde
Bitmeyen, tükenmeyen...
Bilmediğim bir şehirde olmanın verdiği
Huzursuzluk, mutsuzluk...

Bir şehir yalnızlığı var içimde
Simsiyah, kapkara...
Biliyorum bitecek bir gün
Bu kusursuz manzara...

Bir şehir yalnızlığı var içimde
Sessiz, kimsesiz...
Gelecek güzel günlerin umuduyla
Susuyorum.

Cennet BAYRAKAL
İSTİYORUM

İçimde akan ılık bir sevdanın sıcaklığında ayaz düşen tenine dokunmak istiyorum.
Ruhumun arzu dolu sevdası
Aşkınla eriyen bir gönül olmak istiyorum.
Gecenin sessizliğinde yüreğini okşamak istiyorum.

Yanan aşk ateşinde ısınmak
Yağan aşk yağmurunda aşkı yüreğimde beslemek istiyorum.

Ey gönlümün tabibi
Aşkhaneme ışık saçmanı istiyorum.
Senin yüreğinde açan bir sevda gülü olmak istiyorum.
Yüreğimi okuyup sana akan coşkun ırmakları görmeni istiyorum.
Senden uzakta aşkın dumansız ateşine aşk suyunu serpmeni istiyorum.
Çorak bir bozkıra inat
Aşka susuzluğumu dindiren bir vaha olmanı istiyorum.
Kokunu tenime katıp sen kokmak istiyorum.
Damarlarındaki kana karışıp aşkını tüm zerrelere hissetmek istiyorum.
Oruçlunun elinde su taşıyla iftarı beklediği gibi
Bu aşk yüreğimi kızgın demirlerle dağlasa da
Sabır sürüp yaralarımıza aşkı bala dönüştürmek istiyorum.
Tenine dokunamasam da gözlerinin gözlerime dokunmasını istiyorum.
Yanmaktan usanmayan yanarken sana susayan bir aşkın esiri olmak istiyorum.

Aşkın içine hasret koyup sessiz sedasız seviyorum seni
Ey sevgili
Takvimden bir bir düşüyor yapraklar
Ama ben sensiz bir güneş daha batmasın istiyorum.

Çöle gelen yağmur kokusunda
Ey gönül ses etme yüreğine yüreğim sarılarak uyumak istiyorum.
Öyle bir aşkımız olsun ki
Alevi sönen aşkıları aşkın sırrına ulaştırsın istiyorum.

Teşekkürler Sevgili Bu Kadar Derin Bir Aşkı Yaşattığın İçin

Şevket GEDİK
OKUL ÇAYI

Teneffüste koşar bütün öğretmenler çaya
Çay taze iken alan sevinçten uçar aya
Çayı alamayan öğretmenler kalır yaya
Çay olmasa öğretmenler çıkar medyaya.

Aşık Şevket der ki şifadır demli okul çayı
Bu ay kim toplayacak ki çay için parayı
Çay iç deyin öğretmene gevşer gönül yayı
Şimdi kim yazacak o kadar şiir ve fikrayı.

Serap KAYA

Hüseyin Tamay **ELBİR RÜZGAR**

Ben hoyrat bir rüzgarım
 Dünyayı dolaşan
 Bulutları sürerim güneşin önünden
 Gökyüzü masmavi kalır insanoğluna
 Denizleri köpürtürüm dalga dalga
 Balıkları okşarım yüzgeçlerinden
 Geçerim sonra bir kuytuya
 Şehrin ışıklarından uzak
 Tek başıma
 Karanlığa bırakırım kendimi
 Yıldızların kayışlarını seyrederim
 Keyfime diyecek yok
 Sonra ansızın dünyayı keşfe çıkarım
 Gökyüzünün bütün renkleriyle tanışırım
 Ahbap oluveririz hepsiyle
 Evlerin çatılarından uğuldarım
 Yaprakların yüzlerine çarpar ellerim
 Dağların doruklarında karlarla sohbet eder
 Çiğ olur akarım yeryüzüne
 Pencerelerden geçerim asi
 Evleri seyrederim gökyüzünden
 Sonra seni görürüm birden
 Odanın penceresinden
 Aya söylerim
 Tam senin üzerine vurur ışığını
 Ve sen oradasın işte ışıklar altında
 Dillere destan
 Işıkla kardeş olmuş saçların
 Sonra ben içeri sızmaya çalışırım
 Tam köşesinde pencerenin
 Ufacık bir yer ararım
 Ararım ki sızayım yanına
 Saçlarının arasında dolaşsın ellerim
 Işıkları dalgalandırsın
 Ve saatlerce seni seyretmek isterim
 Tıklatırım camını sen umarsız
 Umutlarım azaldı tükeniyorum
 Eee hadi aç artık pencereni.

Latife **ERDEM** **BİR KİTAP OKUDUM**

Yaşamak, doğumla başlayan ölümle noktalanmış bir süreç. Kimine az verilir, kimine çok. Ama bir gerçek var ki az veya çok olsun bunu kaliteli geçirmek bizim elimizde.

Çok satan kitap listelerinde en başlarda yer alan bir kitap tanıtmak istiyorum size: İkığı Japonların Uzun ve Mutlu Yaşam Sırları. Kişisel gelişim alanında okuyucuyla buluşan kitap, yayınladığı günden beri hem başlığı hem de içeriği ile okuyucuda merak uyandırıyor. Hayat güzel ve yaşanmaya değer. Uzun yaşayan insanların yaşama sırlarını hadi gelin birlikte bakalım.

Japonya'nın Okinawa takımadalarında yaşayan halkın yaş ortalamaları dünya ortalamasının çok çok üstünde. Merak edenler için yazalım yaş ortalaması 100. Kitabın yazarları nasıl, sorusunun peşindeler... Bu ada halkından yüz kişiyle röportaj yaptılar. Uzun ömürlülerinin sırları soruldu. Alınan cevaplar bölüm bölüm yazıldı.

Sır aslında çok kolay ve hepimizin bildiği şeyler... O halde uygulayan, bunu yaşam felsefesi haline getiren ve asla ödün vermeyen insanlar kazanıyor. Diğerlerinden çok yaşıyor. Okinawa halkının sırrı "İki" hayat, "gar" hedef bu iki kelimenin anlamında saklı. Yaşamak için bir amacın olsun. Her gün seni yataktan kaldıracak amacın olsun. Onların hayatlarında "emeklilik" diye bir kavram yok. Amaç yaşamak ve bunun için bir şeyler yapmak. Üretmek, boş durmamak... Kitaptan bir cümle "Eğer depresyon ya da stresten uzak kalmak istiyorsanız bir şeye ihtiyacınız var: Her sabah uyandığınızda "İyi ki yaşıyorum" demenizi sağlayacak bir gaye, hedef, arzu ya da tutku." Hayat amacını bulmak için kendinize soracağınız sorular var:

Bu hayatta beni en çok mutlu edecek şey ne, ben ne yapmak istiyorum? Ben neyi seviyorum? Yeteneğim ne? Kitaptan aldığım sorulardan en ilginç olanı: Kendi sıkıntılarını arayıp en son ne zaman dünyayı hatırladım? Bu soruların cevaplarının ortak noktası ıkığımız. O zaman hayatınıza anlam katan şey nedir? Zaman kaybetme, küçük görme ve asla yarın deme. Boş olan insanın kafasına kötü düşünceler üşüşür. Gelelim başka neler yapıyorlar?

Takımadada yaşayan insanların sebze bahçeleri var. Erken kalkıp ilk yaptıkları şey ciğerlerine çektiği temiz havayla bahçelerini kontrol etmek. Temizlemek, sulamak... Bir bahçe için ne yapılacaksa erkenden yapmak... Uzmanlar; kalabalık, gürültülü ve çok katlı şehir hayatından doğaya gitmeyi boşuna tavsiye etmiyor. Doğa terapisi, insanda biriken negatif elektrikleri çekiyor. Uzun yaşayan Japonlar, bunu çok önce yaşam tarzı haline getirmişler.

Beslenme Japonların özellikle dikkat ettiği bir konu. Doymaya yaklaştıkları anda yemeyi bırakıyorlar. Haddinden fazla tüketmemek için yemeklerini küçük küçük beş tabağa bölüyorlar. Küçük tabaklar boşaldıkça masadaki kalabalık doymuşluk hissi uyandırmıyor. Biz olsak bulaşığı kim yıkayacak diye düşünürüz. Onlar da mühim olan az yemek. Sofralarında bütün renklere yer vermeye çalışırlar. Ne demek? Hangi renkte sebze meyve varsa sofralarında olur. Et yememeye özen gösterirler balık eti hariç. Beslenmeden sonra dikkat ettikleri konu egzersiz. Yüz yirmi yaşında birini, sabah saatlerinde egzersiz yaparak görmek alışık bir görüntü. Doğum günlerini kutlamayı asla ihmal etmeyen bize göre yaşlı, onlara göre halen dinç olan insanlar oynamayı adet haline getirmişler. Uzun yaşayan insanların yaptıkları egzersizlerin şematik gösterimi kitapta mevcut. Bakın derim!

Hayat amacı, beslenme ve egzersiz dışında nedir başka onları uzun yaşatan? Yanlış giden bir şeylerden korkmak yerine sahip olunan şey için hayattan zevk almaya odaklanmak... Hep sahip olmadıklarımızı düşünürüz. Ya sahip olduklarımızı... Bunu da yapmanın yolu çevrenizdeki her şeyle bağlantı kurmak ve gülümsemek... Okinawa insanları, tanıştığınız herkese karşı gülümsemeyi ve açık bir kalbe sahip olmayı önerir. Teşekkür etmek ve özür dilemekten çekinmezler.

Kitap okumak; bilmediğin âlemlere yelken açmak, tanımadığın kişilerle tanışmaktır. Bildiğimiz şeylerin canlı örneklerini bulacağınız bu kitabı okumanızı tavsiye ederim. Evet, yaşamak güzel şey... Bu güzelliğe sahipken neden lezzetini kaçıralım. Okuyun ve yaşamınızla kıyaslayın.

**Çubuk İlçe Milli Eğitim
 Müdürlüğü Adına Sahibi**

Murat ASLAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Tayfun ÖZTÜRK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hürriyet Bulut

GÖRSEL DANIŞMAN

Levent KARABULUT

YAYIN KURULU

Alperen EROL

SULTAN ŞAHİN

Ümmügül AVCU

Latife ERDEM

Semih Hüseyin KAHVECİ

Ayşegül ARIÖZ

ADRES TELEFON

Çubuk İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü

Cumhuriyet Mah. İmam Hatip Cad. No:11

Çubuk/ANKARA 0 312 837 92 33